

és úgy legyint, mint szálkás mozihős,
ha visszanyelni sincs már könnye sós,
nagy néma roncs, s bár csöppet sem beszédes,
odavakkant egy fád, szomorú nőnek
(a félhomályban lassan összenőnek):
„na álljon fel, és menjünk innen, édes”

TANDORÍRT VERS

T. D. hatvanadik születésnapján

Kedves Dezső, ki mindent tandorírtál,
amire szó volt és lett volna rá,
erdőnyi fát ki nyelvé géppapírtál,
ahogy a nagy Reimerling mondaná,

kedves Dezső, ki ennyit írni bírtál,
a mesterünk vagy így és úgy, naná,
te, isten büfféjében dús papírtál,
el sem bírná, ki körbehordaná,

hát körbeállunk kiskanálni szépen,
kedves Dezső, hisz áll a mű közepén,
az ismerős és titkos tandarab,

felőttünk rajtad, mintha nyelvkovácszon,
lobogjon néked hatvan rőfnyi vászon,
ki egymagad vagy nálad tandoribb.

Lászlóffy Aladár

TESTŐR ÍRÓ

A zúzmarától csipke-völgyek
és szita-kertek, hül a táj.
Nyomorék ágak tündökölnek,
és köd köhög, és kék ha fáj.

Mert visszájára fordul minden,
hol teremtéssé vált halál
a lét borotvaélén innen
magának szerepet talál.

Egy kalamáris kéne ottan,
ahol a tájnak tava sok.
Mióta viselnek parókát
a bús erdélyi havasok?

*

A fejedelem katonája...
feje, a sápadt porcelán
elgurult országnak alája
egy roppant bumm-bumm hajnalán.

A török gyarmat krinolinós
nagyhercegnője sírdogál:
volt-nincs ajándék, jaj de kínos,
eltakarja a nagydivány.

Itt élek némi tompaságban.
Rám fér: rebellis hajlamok
lelassulnak a megszokásban.
Már mézeskalácsból vagyok.

*

Eszelős nemtője a helynek
azt képzelem, hogy Mária,
s hogy én vagyok a jószolt gyermek,
akiről szól az ária.

Benyit a börtönőr a bőrön,
kis sebek kérdik: mit akar?
Cellám határát magam őrzöm.
Az istállószag betakar.

A mesterművek rám lehelnek.
Mint egyéb magyar hajlamok.
Eszelős országa a helynek.
Tán magyar s poéta vagyok.

*

A nyereg-völgy, a feszes nadrág,
a sarkantyú s a lómeleg.
A sors váltott bőrtöket ad rád
s egy változatlan szerepet.

Vágtatsz egy téli operettben,
a céllövölde díszletén –
kilátszik csipke-múzsád, ketten...
szép indián-huszárlégény.

Mint parókában, már a hóban
a bölcs erdélyi havasok!
E bús pojáca-rokokóban
rokokó pojáca vagyok.

Caius Licinius Calvus*

VERSEI

I

Eros éjszeme villan a vágyban, a fény
megigéz, babonáz puha pilla alól:
tekintete összekuszál, befon újra, hálót
gabalyit csupaszon ma reám szerelemből,
majd Erycina elé vet.
Már nincs kegyelem, remegek, közelegni érzem
Cyprist, amiként a halált gladiátor.

II

Lyde, rejszen akár a bús Lesbos fülleteg árnya,
ringasson Lilybaeum is lombos, fűszeres éjben,
fedjen álmaival be dús Syblos partja s a tömjént
termő Panchaia tája – már úgysem tudsz menekülni
tőlem, rádlelek újra... Nem rejthet Thule, se Sába
pusztasága, se Gandarae s párás Taprobame... Nem
tarthat fogva Pasargaias tűnt, pazar ragyogással,
megtalállak akárhol. Ó, Astarte rimaléptű
szép papnője, szeretlek én – csak lejtsd most el előttem
sóvár táncodat, azt, amit tán még Terpsichore sem

* Caius Licinius Calvus (i. e. 82–i. e. 47?) előkelő plebejuscsaládból származó római szónok és költő, Catullus legjobb barátja. Irodalmár barátaival együtt elhatárolta magát Caesar és Pompeius politikai törekvéseitől. A szónoki pályán Cicero vetélytársának számított. A fiatal, művelt ifjak körének, a „neoterikusok” néven emlegetett csoportnak irodalomelméleti megalapozójaként kedvelt költő maradt az augustusi aranykor idején is. Számos költői művéből mindössze százhuszonnégy vers, illetve negyvenhárom töredék maradt ránk.